

תומאס פון

סלקה דגון אמינו נילף "המשה עשר" יקנשא ער"י מהג' המצות גה
להלן שעם חיותה — פריש בקונטרא, כל שעמו ב"בל האכל
חמקא", שנוב' ב"טום אבל מצה". ואם תאמר: למא איגטראך במתה דילך
שישנו בבל האכל", ולומר דשים חיותות מתה — בלוא היכי נמי דעתך
שנעים חיותות במתה, זאי פטורות — למה לי "האור" לווציא את
הנשיים דגבוי סוכה פשיטה דפטורות, זהה מצות עשה, שאותם גורמת היא.
אלא שמע פינה דנשים חיותות במתה, ולהכי איגטראך "האור" נבי סוכה
לווציא את הנשים, דלא נילע יומשה עשר" חומשת עשרה" מותג הקטוע.
אמס' ב' — למה לי טומא דבל שינערו? וש לומר: בל' כריך איגטראך
לפונמא דיבבל ישמעו", זאי בל' צחין מיניה צניעות חיקתת בלבונא — נזה
אמינו "האור" אתה לדבוי נשים. דלמעוני — לא איגטראך, זהה מצות
עשה שהרשות גנטא הוא. אבל השווא חזק'ן דחיותות במתה מיל' שעינ
בבל האכל חמק", אם כן על ברוך "האור" למעוני אתה. דרבנות לא
איגטראך, ומגורה שוה ד"המשה עשר" יקנשא ער"י נמקא.
אשות בעלה משמחה — פריש בקונטרא: אין חמת העטחה בה, אלא על
בעל שימוחנה. אלמנה מאי איכא למירוי פירוש: דכתיב בה
שםחה, זכתיב (ודברים טו) "ויהלי והג' והיתום והאלמנה". ומשני
בשוריה אצל. כלומר, לא נצוטoit היא, אלא בעיה המתוב מזבר, שנותהייב
מי שהיא שרויה אצל לשלמה ממשו, במאלך ובמושבה וכלי פשת. עך
סאן לשונו. וקשה לרבעינו ונם: דהינו בומו שאין בית המקדש קיים,
כדמותם ב"ערבי פסחים" (פסחים קט'א) דקאמר:אנשין בראו לחם —
ביני, ושים בראו לחם — בבדוי ערבעוים. וההוא מלטנא לא מיתוקמא
א"א בין, אבל במן, שבתי המקדש קיים — אין שמותה אלא בשר, שטחים
איינו חיב להעלומה לירושלים ולהאכללה שלמי' שמותה, מיהו במסכת תניינה
ו' עלת ראייה להר הבית, ואם הוא נזק לאמו — אין חיב. ופרק: עד
ה' אתניתה. ועוד: אי שמותה בכלי פשתן — זה יכולת לעשות בвитה.
חגינה, שמותה. יש בראה שאין בשניות — שכלה לשמים, יש בחגינה

הסמכים לו (כבראה מן הכתוב "...לגר ליתום ולאלמנתו") אבל אם מודומן שכן לאשה מי שישמהנה אין הוגבה מטלת עלה כלל. כך מסביר הרית', וכן משען מדבר להרבותיהם. אכן, המאוחר, שבעיר מסביר את הדברים בנסיבות הריטבייה, לדעתו אם אכן או האשה מי שישמהנה אותה – חוויתה היא במצפה בעצמה.

— מפטין זעטן צויאַן זעטן אַמְּנִינָה, מפטען אחר, שָׁכֵן סְלָקָא דַעֲצָעָן אַמְּנִינָה
זֶהוּה גָּוֹלָה זֶשֶׁת לוֹסֶן: בְּלֹף נְגַמֶּה (בְּחַשְׁרִי) האָמָר בְּחַג הַסּוֹכּוֹת (וַיִּקְרָא כֹּה, לְךָ) מַיּוֹם "חַמְשָׁה עַשֶּׂר" (כְּבִיסָן)
הַיּוֹם מַחְגַּג הַמְּצֻוֹת (שָׁם, ר), מַה לְהַלֵּן בְּפֶסֶח נְשִׁים חַיּוֹת בְּמִצּוֹת אַכְילָה
מַצָּה — אָפָּה כָּאן נְשִׁים חַיּוֹת
בְּסָכוֹה, וְעַל כֵּן צְרִיכָא (צְרִיךְ) הִיא
לְהִיאָמֵר בְּמִפּוֹרָשׁ "הַאוֹזֵר", להַרְצֵיא
אֶת הַנְּשִׁים. וּמְקַשֵּׁים עַד: וּהַרְצֵא
רָאֵיה לְהַבְּיאָ קְרָבָן עֹלָה בְּרֶגֶל,
שְׁמִצּוֹת עָשָׂה שְׁהַזְּמָן גַּרְמָא הִיא
וּטְעַמָּא דְּכַתְּבָה רְחַמְנָא זְנוּתָנָן,
לְפֹרוֹר אֶת הַבָּשִׂים מִמְּנוֹה זֶה דְּזַוְּקָא
מִשְׁמָן שְׁכַבְנָה תְּזוּזָה בְּמִצּוֹת רָאֵיה
שְׁלַשׁ עַפְמַלְלִי בְּשָׁנָה "יְהָא כָּל
זְבוֹרָן אֶל פְּנֵי תְּאֵן ה" (שְׁמָתָּה
יְהָא) — לְהַרְצֵא הַגְּמִינִים. הָא לְאָז
הַכִּי, זְנוּהָ לְזָאָה בְּן הַיִּתְיָא אָמַר נְשִׁים
חַיּוֹת עַל אָז שׁוֹן מִצָּה עַשָּׂה
שְׁהַזְּמָן גַּרְמָא וּמְשִׁיבִים: אַיְצְרָירִין
וּנוֹצָרִין) הַדִּבָּר לְהִאמֵּר גַּם כָּאן, לְאָז
וּבְכָל שָׁוֹן מִצְרָה הַלְּלָה בּוֹמָן, שָׁכֵן
סְלָקָא דַעֲצָעָן אַמְּנִינָה זְנוּהָ עַל
דְּשֻׁעַת זְמוּן: בְּלִיףְ נְגַזְּהָ בְּנִיְהָ
שֶׁהָוָה רָאֵיה מִצּוֹת דְּקָרְבָּן
שְׁכַתְּבָה בְּלַקְלָלָה "בְּבָוָא כָּל יְשָׁאָלָל
לְזָאָות אֶת פְּנֵי הָי" (וּבְרִים לְאָז, יְאָז)
וּמְבוֹרָשָׁה נְשִׁים חַיּוֹת — בְּ

במצות ראה ברגל ההיינַה זשים חיות, لكن גרייך היה להdagש שהפורה ממצוות ראייה.

א על ההובחה העיקרית לכלל שנושים פטורות ממצוות עשה התלויים במן, שאילם: ואילפין מוחלטין לפטוֹרָא. ועוד שאנו מדבר מופלין יפּוֹרְוָא את הנשים מכל מצוות עשה שהזמן גירמא, גילוף נזנחו מצוות שמחה ברגל שהוכר לעל שנשים חייבות בה לחייבא נזנחו הנשים בכל המצוות האלה. אמר אב"י: גם במצוות שמחה אין החוכר על האשה עצמה, אלא אשה בעלה שמחה והטהוצה מוטלות איפוא פליין ולא עלייה. ושוואים: באלמנה מא' היא חייכת בשםיה כטהור וישראל קדשו עלייה... והאלמנה (ברבים טן, יא-ג) ומיעוטים גם באלמנה און אלחיך אותה... והאלמנה (מצאות) אצללו שעלאו מולטנות החוכרה לעליה אלא באחוריו אוד שליה שורייה (מצאות) ובכל זאה ונילף זונגדן לחיביך את הנשים בכל מצוות עשה שהזמן גורמא מפיקת זקורל שהחוכרה מטלית במפורש גם על הושים למלת שזו מצוות עשה שהזמן גורמא זומביים: אין הדבר ניתן למדום מלים דהויה נזוןין מצא ודוקלא שי בתובים הכאים כאחד, שבשניהם נאמר דבר אחד — שנשים ח'יבות לмерות מהן מצוות עשה שהזמן גורמא — וכל היא: כל שני כתובים הכאין באחד — אין מלמדים על הכלל בויל ואנו רואים אותן כהגתשה של היוצאים מן הכלל, לומר שהכלל איינו דומה לפירושים אלה. דמקרים: אי' ה'כ' (עמ' כ)acha אמר, הרי תפילין ו/oridea נמי נגמ' נן' ה'ה' הם שני כתובים הכאים באחד שאומרים דבר אחד — נשים פטורות ממצוות עשה שהזמן גורמא

חמשה עשר חמשה עשר כתוב הריבע'יא שאכן יש גוירה שווה כו לענן אחר, וממולאים שיש חיזב לאככל ביתות פת בלילה הראשון של החג בסוכה. וכך שבדרך כל-כך גוירה שווה למוחצה', מכל מקום מאחר שיש לנו למדוד אחר וכל בהלכה שאנו מעצר עשה שהחומר נמא כליה על נשים – אין לנו מוגירה שווה. וזה לנוין זו.

ואילו לילין בחפליין ובי' קשיה זו, כמו כמה מן הבודאות אחרות מבוטט על הכלל שסביר כל מקום של ודיש שעושים את היחסק לחומרה ולא לקלא, אלא אם כן יש טעם מיוחד יותר בדבר. ואנו אכן נראה שיש למדוד מוגעה אחת על כלל המוגעות ראיו ללחמה ולא להקל (רטיב'יא).

שמחה מוגעה שמחה חגיג איננה רק הוראה מופשטת והשיכת להרשות הלב לאן מאנא לאכילת בשר שלמים (שלמי' שמחה). לאאור ההורוק שמחה מקימים מטבח זה ועל ידו וווערכו בהן וזה לשונו בותח, שמחה לניטים بماה שמשמעותה את לבן – ברגים חזושים.

ווארואה תחת ריה אשה, וכן דעת המפרשיים.

4